

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยปัจจุบันมีการติดต่อกับชาวต่างประเทศมากขึ้น การติดต่อกันระหว่างคนไทยและชาวต่างประเทศอาจมีวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กัน เช่นทางการค้าขาย การเมือง การทหาร การศึกษา และทางวัฒนธรรม สื่อกลาง (Media) ที่จะใช้ในการติดต่อคือภาษาอังกฤษ ฉะนั้นการเตรียมเด็กให้รู้ภาษาอังกฤษย่อมจะช่วยให้คนไทยสามารถติดต่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของตนกับชาวต่างประเทศได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเข้ามามีอิทธิพลในชีวิตประจำวันอย่างยิ่ง เช่น จะพบหนังสือ นิตยสาร ป้ายประกาศ ป้ายโฆษณา ชื่อเครื่องใช้ต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น¹ จึงจำเป็นที่เด็กควรจะได้รับการสอนภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตั้งแต่ในชั้นประถมซึ่งถือเป็นชั้นเริ่มแรกแห่งการที่เด็กจะได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ จากการเรียนการสอน

อนึ่ง ปัจจุบันประเทศไทยยังขาดการคิดค้นหรือการวิจัยทางวิชาการในสาขาสำคัญ ๆ อยู่มาก เช่นสาขาวิทยาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ เป็นต้น การพัฒนาประเทศก็ต้องอาศัยวิชาการแทบทุกด้านซึ่งเรายังคิดค้นเองไม่ได้ จำเป็นจะต้องศึกษาหาความรู้จากผลงานการวิจัยของต่างประเทศซึ่งส่วนมากก็เขียนโดยใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะอ่านเอกสาร-การวิจัย หรือตำหรับตำราต่าง ๆ ได้ก็ต้องมีความสามารถในการอ่านและเกิดความเข้าใจได้เป็นพื้นฐาน² ด้วยเหตุผลดังกล่าวมานี้จึงเห็นได้ว่า การเรียนภาษาต่างประเทศในแง่ของการใช้เป็นเครื่องมือ

¹สาย ภาณุรัตน์, "หลักสูตรและบทบาทของหลักสูตรในการสอนการเขียน," รายงานการสัมมนาเรื่องหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ระหว่างวันที่ 21 - 28 มีนาคม 2510 (พระนคร: การศาสนา, 2511), หน้า 118 - 19.

²สาย ภาณุรัตน์, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

ในการคิดค้นหาความรู้ต่าง ๆ. จึงมีความจำเป็นสำหรับสังคมไทยอยู่อย่างมาก และคงมีความจำเป็นอยู่ต่อไปในอนาคต

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในแง่ของการใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนวิชาต่าง ๆ ให้แก่เด็กเริ่มเรียนจึงเป็นสิ่งที่ยากและสำคัญยิ่ง และภาษาอังกฤษก็เป็นวิชาบังคับซึ่งกำหนดให้นักเรียนเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย จึงถือว่าควรจะมีพื้นฐานที่ถูกต้องตั้งแต่เริ่มแรก

แวนไซออก³ ได้กล่าวว่

เด็กนับเป็นจำนวนล้าน ๆ คนกำลังเรียนภาษาต่างประเทศ
แตผลที่ไ้รับจากความพยายามของเด็กเหล่านี้คิดแลวนอยเต็ม
ที่ เพราะเด็กเหล่านี้ไม่สามารถใช้ภาษาใดจริง ๆ

เช่นเดียวกันกับประเทศไทย การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ได้ผลเป็นที่น่าพอใจนัก เมื่อพิจารณาถึงจำนวนเวลาที่เด็กไทยใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจนจบมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างน้อยประมาณ 8 ปี จำนวนเวลาดังกล่าวจะทำให้เด็กเรียนรู้อังกฤษได้ก็ทีเดียว แต่เมื่อมองคุณภาพการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยก็พอใจเป็นกลางแล้ว ต้องยอมรับว่าเด็กไทยยังไม่มีความสามารถเท่าที่ควรจะเป็น⁴ ฟุ้งเฟื่อง เครือตรา⁵ ได้กล่าวว่ สาเหตุที่สำคัญอันหนึ่งก็เนื่องมาจากไม่ค่อยเห็นความสำคัญของการปูพื้นฐานที่ถูกต้องให้กับเด็ก เรามีแค่เพียงเล็งเอาครูที่มีความรู้ภาษาอังกฤษจริง ๆ มาสอนเสมอไป ฉะนั้นในการอธิบายคำศัพท์หรือหลักเกณฑ์ในภาษาก็มีการผิดพลาด

³ คมคาย จงเจริญสุข, แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ (พระนคร: โรงพิมพ์สังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2506), หน้า 1.

⁴ กานดา สินชวานนท์, วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พระนคร: ครูสภา, 2505), หน้า 2.

⁵ ฟุ้งเฟื่อง เครือตรา, "ระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษ," คู่มือการอบรมครูมัธยมศึกษา (ธนบุรี: บรรหาร, 2499), หน้า 141.

และความผิดพลาดบางประการได้แพร่หลายทั่วประเทศ เมื่อเป็นเช่นนี้เด็กก็มักจะไม่ค่อยเห็น
 ความสำคัญของภาษาอังกฤษเท่าที่ควร ดังที่ Methold⁶ ได้กล่าวไว้ในการสัมมนาหลักสูตร
 ภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาว่า

The future is meaningless to most children.
 Tomorrow is an eternity ahead for them. There
 is little to be gained, therefore, in attempt-
 ing to hold their interest in the English
 language by explaining that they will need to
 know English when they are adults. Few chil-
 dren are seriously interested in what their
 needs will be in later years. They are interes-
 ted in here and now.

ด้วยสาเหตุดังกล่าวมาแล้วข้างต้นจึงทำให้มองเห็นว่า ถ้าไม่ต้องการจะให้เด็ก
 เสียเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษ และได้ผลไม่คุ้มค่ากับเวลาที่เสียไป ครูหรือผู้สอนจึง
 ควรจะได้ตระหนักเห็นความสำคัญของการเริ่มต้นสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กเริ่มเรียน โดย
 การปูพื้นฐานสิ่งที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ให้กับเด็กจริง ๆ ผลของการเรียนภาษาอังกฤษ
 ของเด็กก็คงจะมีประสิทธิภาพดีขึ้นเป็นลำดับ ดังที่ Burrow⁷ ได้กล่าวถึงความสำคัญของ
 การปูพื้นฐานการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กเริ่มเรียนว่า

In Thailand, children begin to learn English
 in the last three years of primary schools.
 These are the most important years since the
 foundations for future knowledge are laid at
 this stage. It is very important therefore
 that what is taught in these years is correct.
 If a pupil learns faulty English, it is diffi-
 cult to make him forget it later on. It is
 just as easy to remember mistakes as it is to
 remember correct English.

⁶Kenneth Methold, "Motivating The Learning of English In
 The Primary School", รายงานการสัมมนาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
 หน้า 164.

⁷H. C. Burrow, "Teaching English in Primary Schools",
 เรื่องเดิม, หน้า 201.

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้จะมีการปรับปรุงวิธีการสอนภาษาอังกฤษให้ใกล้เคียงกับที่ตาม
 แต่ก็มีโรงเรียนต่าง ๆ อีกไม่น้อยที่เดิวยังนิยมการสอนด้วยการแปลให้นักเรียนท่องคำ
 ศัพท์ และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ อุปกรณ์ที่สำคัญก็คือพจนานุกรม ครูมักจะวัดความรู้เด็กด้วย
 อาศัยการท่องจำคำศัพท์มาก ๆ เป็นคำโดด ๆ ซึ่งในที่สุดเด็กก็เพียงจำคำศัพท์ต่าง ๆ
 เหล่านั้นได้ แต่ไม่สามารถจะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้เลย ไม่ว่าจะในเรื่องการเขียน
 หรืออ่าน ซึ่ง Robert Lado⁸ ก็กล่าวไว้เหมือนกันว่า

In the past, vocabulary was taught mostly by translation; either a list of words with their translation at the beginning of the lesson or the translation of the material containing new words or glossaries at the end. The error in this was to confuse translation with language use and to assume that putting across the meaning was the whole of teaching vocabulary.

ในการสอนภาษาอังกฤษมักจะต้องการสอนคำศัพท์ที่อยู่ด้วยเสมอ ฉะนั้นวิธีการ
 สอนที่ถูกต้องไม่ควรสอนส่วนของคำ เช่น สะกดอย่างไร และแปลว่าอะไรเท่านั้น หรือ
 เพียงบอกว่าเป็นคำนาม หรือคำกริยา แต่จะต้องสอนคำในประโยค สอนทั้งประโยคเลย
 เพราะคำโดด ๆ จะไม่มีความหมายถ้าไม่อยู่ในประโยค ครูจะต้องพยายามชี้ให้เห็น
 ว่าคำคำนี้เมื่ออยู่ในประโยคหนึ่งหรือแบบสร้างหนึ่งก็จะมีมีความหมายอย่างหนึ่ง ดังที่ Mary
 Finocchiaro⁹ กล่าวยืนยันว่า

Vocabulary should be taught and practiced only in the context of real situation so that meaning will be clarified and reinforced...

New pattern of language should be introduced and practiced with vocabulary that the students already know.

⁸ Robert Lado, Language Teaching (New York: McGraw-Hill Inc., 1964), p. 120.

⁹ Mary Finocchiaro, Teaching Children Foreign Languages (New York: McGraw-Hill Book Company, 1964), p. 27.

นอกจากนี้ควรที่จะเลือกคำศัพท์ให้เหมาะสมกับเด็กในแต่ละระดับ โดยคำนึงถึงความเหมาะสม ประโยชน์ที่เด็กจะได้รับ และตรงกับความสนใจของเด็กแต่ละวัยด้วย นักภาษาศาสตร์หลายท่าน เช่น Bond และ Tinker¹⁰ ได้กล่าวว่า ความหมายของคำเป็นรากฐานที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่าน เมื่อเด็กเข้าใจความหมายของคำศัพท์เหล่านั้นชัดเจนและกว้างขวางพอแล้ว ย่อมทำให้เด็กเกิดความคิดจะนำมาใช้ในการอ่าน ทำให้เข้าใจประโยค ข้อความ หรือบทความที่อ่านได้อย่างดี

การอ่านเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนในระดับประถมศึกษา และเป็นรากฐานเบื้องต้นของการเรียนวิชาต่าง ๆ ต่อไป เด็กที่อ่านได้ดีไม่ใช่อ่านได้ถูกต้องหรืออ่านได้รวดเร็วเท่านั้น แต่จะต้องประกอบด้วยความเข้าใจ ความสามารถจับใจความเรื่องที่อ่าน ฉะนั้นจึงถือเป็นหน้าที่ของครูควรจัดประสบการณ์ให้กับเด็ก พยายามให้เด็กได้เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในบทเรียนที่เด็กจะอ่านได้เป็นอย่างดี ดังที่ Tinker¹¹ กล่าวว่า

Comprehension ability is basic in all reading. Comprehension depends upon grasping word meanings, grasping words into unitary thought complexes so that units of material become intelligible. This involves grasping the relations between words in sentences, between sentences in paragraphs, and between paragraphs in larger wholes.

จากเหตุผลดังกล่าวมาแล้วทั้งหมดนี้ ผู้วิจัยใครจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์กับความเข้าใจในการอ่านว่ามีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขวิธีการสอนคำศัพท์และการสอนอ่านให้สัมพันธ์กัน ซึ่งจะเป็นการปูพื้นฐานที่ถูกต้องในเรื่องการอ่านให้กับเด็กระดับประถมศึกษาซึ่งจะต้องอาศัยการอ่านเป็นเครื่องมือในการศึกษาวิชาต่าง ๆ ในการศึกษาขั้นสูงต่อไปในอนาคต

¹⁰Guy L. Bond and Miles A. Tinker, Reading Difficulties Their Diagnosis and Correction (New York: Appleton - Century Crafts, Inc., 1957), p. 235.

¹¹Miles A. Tinker and Constance M. Mc. Cullough, Teaching Elementary Reading (New York: Appleton - Century Crafts, Inc., 1968), p. 4.

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนของนักเรียนแต่ละหมู่ทั้งในเรื่องความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่าน

สมมติฐานในการวิจัย

นักเรียนที่มีความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์สูงจะมีความสามารถในการเข้าใจในการอ่านสูงด้วย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มีขอบเขตดังนี้

1. ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) สังกัดคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 158 คน และกำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2514

2. ไม่นับถึงเพศ อายุ สุขภาพ หรือปัญหาใด ๆ ที่จะทำให้นักเรียนมีความสามารถต่างกัน

3. การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์ กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษเท่านั้น

4. แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเอง 2 ชุด คือ

4.1 แบบทดสอบความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ 60 ข้อ

4.2 แบบทดสอบความสามารถในการเข้าใจเรื่องที่อ่าน 60 ข้อ

แบบทดสอบทั้ง 2 ชุดนี้ เป็นแบบทดสอบชนิดแบบเลือกตอบ (Multiple choice) โดยใช้เนื้อหาส่วนใหญ่จาก The Oxford English Course For Thailand Book I และ Book II

ขอตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยมีขอตกลงเบื้องต้นสำหรับการวิจัยในครั้งนี้คือ

1. แบบทดสอบมีเนื้อหาครบตามหลักสูตรและวัดได้จริง
2. คะแนนจากแบบทดสอบสามารถวัดความสามารถของนักเรียนในเรื่องความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านได้
3. การทดสอบและการคุมสอบเชื่อถือได้ เพราะผู้คุมสอบทุกคนได้ทำตามข้อตกลงอย่างเดียวกัน

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ อาจมีข้อบกพร่องและอาจจะทำให้ผลการวิจัยผิดเพี้ยนไปบ้าง เนื่องจากนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษโดยมีการแบ่งหมู่ตามระดับความสามารถ (Ability Grouping) และหมู่สุดท้ายมีทักษะในการอ่านน้อย ซึ่งผู้คุมสอบมีความจำเป็นจะต้องให้คำแนะนำในการอ่านขอทดสอบเป็นพิเศษกว่าหมู่อื่น ๆ

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

ผู้วิจัยคาดว่าประโยชน์ที่จะได้รับจากผลการวิจัยครั้งนี้มีดังนี้ คือ

1. เพื่อเป็นเครื่องมือชี้ให้เห็นว่าความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่าน มีความสัมพันธ์กันจริงหรือไม่
2. เพื่อเป็นแนวความคิดของครูในเรื่องการสอนคำศัพท์และการสอนให้เด็กเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ว่าวิธีการที่ถูกต้องและให้เกิดประโยชน์แก่เด็กจริง ๆ ควรเป็นอย่างไร
3. เพื่อปรับปรุงวิธีการสอน เห็นความสำคัญของการปูพื้นฐานที่ถูกต้องเพื่อให้การเรียนการสอนในเรื่องคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านเป็นรากฐานในการค้นคว้าวิชาการต่าง ๆ ต่อไปในอนาคต เช่นเน้นเรื่องการสอนคำศัพท์ให้โดยลึกลับ จัดเตรียมบทเรียนเรื่องความเข้าใจในการอ่านให้สอดคล้องกับการสอนคำศัพท์เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพของเด็กในเรื่องความสามารถในการเข้าใจเรื่องที่อ่านให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

คำจำกัดความ

ความสัมพันธ์ หมายถึงความเกี่ยวข้องระหว่างความเข้าใจคำศัพท์กับความเข้าใจในการอ่าน

คำศัพท์ หมายถึงคำที่จัดว่ามีความเหมาะสม มีประโยชน์ และมีความยากง่ายเหมาะสมกับเด็กในระดับนี้

ความเข้าใจคำศัพท์ หมายถึงความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำเมื่อปรากฏในแบบสร้างแบบหนึ่ง ๆ

ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึงความสามารถในการเข้าใจความหมายของข้อความที่ได้อ่านโดยได้พบคำศัพท์ต่าง ๆ มาจากความเข้าใจคำศัพท์แล้ว

สัมฤทธิ์ผล หมายถึงความสำเร็จ ความรอบรู้อันเกิดจากการได้ศึกษาเล่าเรียนแล้ว

นักเรียน หมายถึงนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

โรงเรียน หมายถึงโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)

หมู่ หมายถึงการจัดแบ่งนักเรียนออกเป็นหมู่ต่าง ๆ ตามระดับความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยเรียงคะแนนจากมากไปหาน้อย แบ่งเป็นหมู่ A, B, C, D, E.

การค้นคว้าและงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยเรื่องนี้เลย แต่มีบทความและรายงานการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้อยู่มาก ตอนแรกจะกล่าวถึงบทความต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ ในตอนท้ายจะกล่าวถึงงานการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการวิจัยเรื่องนี้

ทิงเกอร์¹² กล่าวว่า ความเข้าใจเป็นจุดหมายปลายทางของการอ่านแทบทุกชนิด

¹²Mile A. Tinker, Teaching Elementary Reading (New York: Appleton - Century - Crafts, 1952), pp. 19, 90, 156.

จึงควรส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านให้มาก แต่การที่เด็กจะอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องอาศัยองค์ประกอบหลาย ๆ อย่างประกอบกัน แต่มีองค์ประกอบอันหนึ่งที่สำคัญยิ่ง คือ การเข้าใจคำศัพท์ หมายความว่า ความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ ซึ่งถือเป็นรากฐานของความเข้าใจในการอ่าน เด็กจะเป็นนักอ่านที่ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับ การเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และเข้าใจเรื่องทีอ่านได้เป็นอย่างดี

เยา เซ็น¹³ ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับเรื่องการเข้าใจคำศัพท์ว่า การเรียนรู้ความหมายของคำหรือสามารถจำคำในพจนานุกรมได้ไม่ช่วยให้ผู้ภาษาต่างประเทศได้ ฉะนั้นการเรียนรู้ที่สามารถใช้คำต่าง ๆ ได้ถูกต้องในโอกาสต่าง ๆ มีความสำคัญมากกว่า การเรียนรู้ความหมายเป็นคำ ๆ ไป

รัสเซล¹⁴ มีความเห็นว่า คำศัพท์ที่เด็กเข้าใจแล้ว และความสามารถของเด็กที่จะเข้าใจความหมายของคำใหม่เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เด็กที่เข้าใจคำศัพท์มากจะสามารถเดาความหมายของคำที่พบใหม่ได้อย่างใกล้เคียง และใช้คำนั้น ๆ ได้โดยที่ตนยังไม่ทราบความหมายที่สมบูรณ์ ยิ่งกว่านั้น ความเข้าใจคำศัพท์จะขยายกว้างมากขึ้นเมื่อเด็กได้อ่านมากขึ้น

นอกจากนี้ รัสเซล¹⁵ ยังได้กล่าวอีกว่า ความสามารถของเด็กเกี่ยวกับเรื่องการอ่านก็คือ การพูด การเขียน หรือความคิดต่าง ๆ จะอยู่ในขั้นดี เป็นผลของการเข้าใจคำศัพท์ทั้งสิ้น จึงเห็นได้ว่าคำศัพท์เป็นรากฐานของความเข้าใจในการอ่าน และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาอื่น ๆ

¹³Yao Shen, "Why No Translation," Selected Article from Language Learning Series I (Michigan: University of Michigan Press, 1953), p. 52.

¹⁴David H. Russell, Children's Thinking (Boston: Ginn and Company, 1956), p. 229.

¹⁵David H. Russell, Children Learn to Read (New York: Ginn and Company, 1961), p. 164.

ในปี ค.ศ. 1968 โคเฮน¹⁶ ได้ไปบรรยายในการประชุมครุศาสตร์อังกฤษระดับชาติที่มิลวอริก ในหัวข้อเรื่อง "Word Meaning and the Literacy Experience in Early Childhood" ได้พูดพาดพิงไปถึงเรื่องคำศัพท์ว่า โดยทั่วไปเมื่อเด็กอ่านหนังสือและพบคำศัพท์ใหม่ ๆ ครูมักจะให้เด็กเปิดค้นหาความหมายจากพจนานุกรม แต่ในทางที่ถูกแล้วควรจะฝึกให้เด็กเดาความหมายของคำต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ใจความนั้น ๆ แทนที่จะต้องมาเสียเวลาหยุดอ่านแล้วไปเปิดพจนานุกรมดู วิธีการที่จะทำให้เด็กหาความหมายจาก - Context อาจทำได้ เช่น เวลาสอนครูควรยกตัวอย่างมาก ๆ ให้คำจำกัดความ บอกความหมายของคำตรงกันข้าม หรือเปรียบเทียบ เด็กก็จะเคยชินวิธีนี้ไปเอง แล้วก็จะไม่เป็นการขัดจังหวะการอ่านควย

เลวิน¹⁷ ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการอ่านเพื่อจับใจความว่า แต่เดิมนั้นความหมายของการอ่านหมายถึงความสามารถในการเข้าใจตัวอักษร โดยการแปลงออกมาเป็นเสียง แต่ในปัจจุบันนี้การอ่านเน้นลึกไปถึงความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่อ่านได้อย่างดีและถูกต้อง รวมถึงการให้เด็กสามารถหาความรู้ เพิ่มพูนความรู้จากการอ่านหนังสือต่าง ๆ ควย รู้จักนำความรู้จากเรื่องที่อ่านไปเป็นแนวคิดในการค้นคว้าวิชาต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

มันซา¹⁸ ได้ให้แง่คิดในเรื่องการพัฒนาความเข้าใจในการอ่านอีกแนวหนึ่งว่า ถึงแม้ว่าการที่เด็กสามารถจำคำต่าง ๆ ได้เป็นขั้นแรกของการเริ่มอ่านของเด็ก แต่ยังมี

¹⁶Dorothy H. Cohen, "Word Meaning and the Literacy Experience in Early Childhood," Elementary English, XLVI (November, 1969), 914 - 5, 922.

¹⁷Isidore Levine, "The Fallacy of Reading Comprehension Skills," Ibid, XLVII (May, 1970), 672.

¹⁸Fe Manza, "Developing Comprehension Skills," A Journal of English Language in Southeast Asia, 1 (June, 1970), 96.

ปัจจัยที่สำคัญและควรคำนึงถึงอีกซึ่งได้แก่ความสามารถในการเข้าใจเรื่องทีอ่าน ครูจะต้องสอนให้เด็กเกิดความเข้าใจจริง ๆ โดยการที่เมื่อเด็กจะพัฒนาเรื่องการจำคำต่าง ๆ ก็พยายามให้เด็กจำอย่างมีความหมาย ให้สามารถเชื่อมโยงไปยังเรื่องที่เด็กจะอ่าน เพื่อให้เด็กประสบการณ์แก่เด็ก

ฟุ้งเฟื่อง เครือตราฐ¹⁹ กล่าวว่า ถ้าจะให้เด็กอ่านได้คล่องจะให้อ่านหนังสือเพียงเล่มเดียวไม่ได้ ครูควรมหาโอกาสให้เด็กอ่านมาก ๆ ต้องให้อ่านประโยคที่เคยเห็นแล้วหลาย ๆ ครั้งในที่ต่าง ๆ กัน ควรมีหนังสือหลาย ๆ เล่ม หลาย ๆ เรื่อง ใช้คำและแบบสร้างพวกเดียวกันกับที่นักเรียนได้เรียนในชั้น

ส่วนในด้านการวิจัยนั้น มีการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้อยู่บ้าง คือ แทรกซ์เลอร์²⁰ ได้ศึกษาถึงความเกี่ยวข้องของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบคำศัพท์กับคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านของเด็กนักเรียนตั้งแต่เกรด 4 - เกรด 8 ของโรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งเป็นสมาชิกของ The Educational Records Bureau ปรากฏว่าโดยเฉลี่ยแล้วความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง

พิคาซ²¹ ได้ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับการเข้าใจความหมายของคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านพบว่า เด็กที่อ่านหนังสือไม่ค่อยเข้าใจหรือไม่สามารถหาความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่องที่อ่านได้ก็เป็นเพราะเด็กเข้าใจคำศัพท์ต่าง ๆ ที่เรียนมาน้อยนั่นเอง

¹⁹ ฟุ้งเฟื่อง เครือตราฐ, "ระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษ", คู่มือการอบรมครูมัธยมศึกษา (ขนบุรี: บรรหาร, 2499), หน้า 151.

²⁰ Arthur E. Traxler, "The Relationship Between Vocabulary and General Achievement in Elementary School", Elementary School Journal, 45 (February, 1945), 331 - 33.

²¹ Josephine A. Piekarz, "Getting Meaning from Reading", Elementary School Journal, 56 (March, 1956), 304.

รัสเซล และ พีย์²² ได้ทำการค้นคว้าในเรื่องการสอนอ่าน ให้ข้อคิดว่าการสอนอ่านจะต้องประกอบด้วยปัจจัยหลาย ๆ อย่างด้วยกัน เช่น เนื้อหาที่ใช้เป็นบทเรียน การรับรู้ของเด็ก ความสามารถในการฟัง ความสามารถในการที่จะตีความหมายเรื่องที่อ่าน แต่สิ่งที่สำคัญอันดับแรกก็คือความสามารถในการจำคำและเข้าใจความหมายของคำ รวมทั้งความสามารถในการที่จะเข้าใจความสัมพันธ์ของประโยคต่าง ๆ ในข้อความบทหนึ่ง ๆ นอกจากนี้ก็ควรคำนึงถึงจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของผู้แต่งด้วยว่า เขาต้องการให้ผู้อ่านรู้อะไร ในกรณีดังกล่าวมานี้ ครูสามารถช่วยเด็กนักเรียนได้ โดยครูจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบที่สำคัญ 3 อย่างนี้ คือ

1. ความสามารถในการรับรู้และเข้าใจคำ วลี และประโยค
2. ความสามารถที่จะเข้าใจความคิดรวบยอดของผู้แต่ง
3. ความสามารถที่จะเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน

นอกจากนี้ คาโรล²³ แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ยังได้ทำการศึกษาเรื่องการสอนภาษาต่างประเทศ ตอนหนึ่งได้กล่าวถึงเรื่องการสอนศัพท์ว่า เด็ก ๆ มักเรียนคำศัพท์ใหม่ ๆ โดยการจดคำศัพท์เป็นแถว ๆ เรียงลงมา แล้วท่องจำคำศัพท์เหล่านั้นให้ได้ แต่ถ้าจะสอนให้ได้อย่างจริงจัง ๆ นั้น ในขั้นแรกควรจะให้เด็กฟังคำต่าง ๆ ซึ่งปรากฏอยู่ในแบบสร้าง ใจความที่ผูกออกมาในรูปประโยคต่าง ๆ นี้ต้องพยายามสื่อความหมายของคำศัพท์ให้เด็กเข้าใจคำศัพท์นั้นจริง ๆ เพราะการให้เด็กท่องจำคำศัพท์เป็นแถว ๆ ไป หรือใช้วิธีหาความหมายจากพจนานุกรมไม่ได้เป็นการทำให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์อย่างแท้จริง ควรสอนคำศัพท์ในวงจำกัด และใช้กิจกรรมต่าง ๆ ช่วยสอน สอนคำที่เป็นรูปธรรมก่อนที่จะสอนคำที่เป็นนามธรรม การฝึกให้เด็กใช้คำที่ปรากฏอยู่ในรูปประโยคเสมอ ๆ จะเป็นแนวทางให้เด็กเข้าใจคำศัพท์ต่าง ๆ เมื่อมันไปปรากฏอยู่ในบทความที่เด็กจะอ่าน

²²David H. Russell and Henry R. Fea, "Research on Teaching Reading", Handbook of Research on Teaching (Chicago: Rand Mc.Nally and Company, 1963), pp. 883, 893.

²³Carroll. "Research on Teaching Foreign Languages," op.cit., pp. 1074 - 75.

ในปี พ.ศ. 2502 สุขุมาลัย บุทรานนท์²⁴ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "แนวการสอนศัพท์ เพื่อที่จะส่งเสริมความเข้าใจและการแสดงออกเป็นภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมปลาย" ได้ศึกษา จากตำราต่าง ๆ และไปสำรวจสภาพการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมบางแห่งในจังหวัด พระนคร ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการสอนศัพท์ว่า ภาษาและคำศัพท์มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะ คำศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของภาษา คำศัพท์เป็นเครื่องมือในการแสดงออกทางวาจาและภาษาเขียน ความหมายของคำศัพท์จะต่างออกไปเมื่อมันไปปรากฏอยู่ในแบบสร้างหนึ่ง ๆ ครูส่วนมากมักจะ สอนเป็นคำ ๆ ไป ไม่เข้ารูปประโยคให้นักเรียนดู แต่วิธีที่ถูกต้องแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการสอน ศัพท์จะต้องสอนโดยเข้าประโยคให้นักเรียนได้ยิน ได้เห็น ได้เข้าใจเพื่อใช้ในการสื่อความ - หมายได้ ควรจะใช้อุปกรณ์และกิจกรรมประกอบเพื่อให้การสอนเป็นผลดี

ต่อมาในปี พ.ศ. 2503 สุทธิญา โพธิวิหค²⁵ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนศัพท์ เพื่อที่จะส่งเสริมความเข้าใจและการแสดงออกเป็นภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" ได้ กล่าวถึงความหมายของการสอนศัพท์ว่า ไม่ใช่เป็นการแปลคำต่อคำ เพราะไม่มีคำใดในภาษา ซึ่งมีความหมายตรงกับคำในอีกภาษาหนึ่งคำต่อคำ นอกจากนี้เสียงของคำศัพท์สามารถแยก ความหมายของคำศัพท์ให้มีความหมายแตกต่างออกไปอีกด้วย คำศัพท์เมื่อไปปรากฏใน โครงสร้างต่างกันย่อมมีความหมายต่างกันด้วย ควรพยายามสอนให้เด็กนำไปใช้ได้จริง ๆ มีการเตรียมอุปกรณ์การสอนอย่างเหมาะสมเพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง

²⁴ สุขุมาลัย บุทรานนท์, "แนวการสอนศัพท์ เพื่อที่จะส่งเสริมความเข้าใจและการ แสดงออกเป็นภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมปลาย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ - มหาวิทยาลัย, 2502)

²⁵ สุทธิญา โพธิวิหค, "แนวการสอนศัพท์ เพื่อที่จะส่งเสริมความเข้าใจและการ แสดงออกเป็นภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2503)

ในปี พ.ศ. 2509 สุชา จันทน์เอม²⁶ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษาบางแห่ง ในจังหวัดพระนคร" โดยใช้แบบทดสอบคำศัพท์ซึ่งสร้างขึ้นเองจากหนังสือแบบเรียนภาษาไทย และใช้แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านของอาจารย์สมนึก คำอุไร สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กเป็นเครื่องมือในการวิจัย ทำการทดสอบกับเด็กหญิงและเด็กชายซึ่งมีอายุระหว่าง 8 ปี - 15 ปี จำนวน 312 คน ผลปรากฏว่า

1. ความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการเข้าใจคำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเท่ากับ .74 ซึ่งนับว่ามีความสัมพันธ์กันสูงพอสมควร
2. คะแนนเฉลี่ยของสัมฤทธิ์ผลในการเข้าใจคำศัพท์เท่ากับ 40.29 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 8.14
3. เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เด็กหญิงมีความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์สูงกว่าเด็กชาย
4. เด็กที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกัน มีความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ไม่แตกต่างกัน
5. เด็กหญิงในทุกระดับอายุมีความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ไม่แตกต่างจากเด็กชายที่มีอายุระดับเดียวกัน

²⁶สุชา จันทน์เอม, "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษาบางแห่งในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2509)

ในปี พ.ศ. 2514 ชุมพล ปานเกตุ²⁷ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล" โดยใช้ข้อทดสอบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษตามองค์ประกอบของภาษาทั้ง 3 อย่าง คือ เสียง คำศัพท์ และแบบสร้างไวยากรณ์ ทำการทดสอบกับนักเรียนชายหญิงของโรงเรียนรัฐบาลบางแห่ง จำนวน 300 คน ปรากฏผลดังนี้คือ

ตอนที่ 1 เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ปรากฏว่า

1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษพบว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้ขึ้นอยู่กับทัศนคติของนักเรียน แต่สัมฤทธิ์ผลในการเรียนคำศัพท์และแบบสร้างไวยากรณ์ขึ้นอยู่กับทัศนคติของนักเรียน

1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเสียงภาษาอังกฤษพบว่า สัมฤทธิ์ผลในการเรียนเสียงภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับเพศ นักเรียนหญิงจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนชาย

1.3 สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษในค่านองประกอบของภาษาไม่ขึ้นอยู่กับอายุของนักเรียน

1.4 สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษไม่ขึ้นอยู่กับอาชีพของบิดามารดา

ตอนที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนองค์ประกอบของภาษาอังกฤษ ผลการวิเคราะห์ได้ดังนี้

2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเสียงกับศัพท์มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ และเป็นไปในทางลบ

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเสียงกับแบบสร้างไวยากรณ์อยู่ในระดับต่ำเช่นกัน

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนศัพท์กับแบบสร้างไวยากรณ์ มีความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

002034

²⁷ชุมพล ปานเกตุ, "สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514)